

ISRAEL - UN PRINȚ (REGE, DOMN, DOMNITOR???) CU DUMNEZEU

Mana pe data de 4 Decembrie, R2864 - 15 August 1901, pag. 269

Gen. 32:1-32

„*Omul trebuie să se roage necurmat și să nu se lase*” - Luca 18:1.

Fugind din casa tatălui său, Iacov a călătorit o distanță de aproape cinci sute mile (800km) până la Haldea, casa de origine a tatălui său Avraam, unde unchiul său Laban încă mai trăia. Aprecierea sa față de promisiunea lui Dumnezeu l-a făcut un călător și un străin, pribeag de la casă, la fel cum și credințioșii lui Avraam față de chemare l-a dus de acasă în direcția opusă. În timp ce binecuvântările promise de Dumnezeu lui Iacov erau pământești și temporale, și în aceste privințe diferite de promisiunile care sunt făcute Israelului spiritual, totuși, pentru a dovedi vrednicia lui Iacov pentru binecuvântări - pentru a încerca credința sa în promisiunile lui Dumnezeu, i-a fost permis să treacă prin diferite experiențe grele și descurajări. Una din acestea a fost iubirea cu Rahela, verișoara sa, pentru care el a lucrat la unchiul său în total paisprezece ani, șapte ani până când a luat-o ca nevastă și șapte ani după aceea; unchiul său a profitat în mod necinstit de el în acest aranjament. Cu toate acestea, vedem răbdarea și persistența lui Iacov, și observăm cu plăcere că el nici pentru un moment n-a părut să se îndoiască de promisiunile lui Dumnezeu că el va fi binecuvântat ca moștenitor al promisiunii Avraamice.

„Nu leneș în afaceri, fierbinte în spirit, servind Domnului” pare că se aplică foarte bine la viața lui Iacov. Atât de energic a fost el în serviciul lui Laban, atât de încununat cu succes în tot ceea ce se apuca, atât de perseverent, încât unchiul său repede i-a considerat serviciul indispensabil, și a fost bucuros să-i formeze termeni favorabili pentru a-l face să rămână și să preia controlul asupra prosperității sale. Iacov ager s-a tocmnit cu interesul creșterii turmelor și cirezilor, etc, ca salariu, și în mod practic a devenit un partener. N-a fost nimic necinstit în încheierea înțelegerii sale cu Laban ca toate oile cafenii și caprele vârgate și pătate să fie ale lui; și n-a fost nimic rău în creșterea în mod științific a numărului proporțional al acestor animale colorate și pătate. Laban și-a dat seama, curând, că avea un ginere foarte capabil și ager, și mai mult ca atât, că binecuvântarea Domnului a fost cu el. El cu bucurie l-ar vrea să rămână permanent în Haldea, dar mintea lui Iacov era plină de promisiunea lui Avraam și de repetarea acesteia față de el în viziunea de la Betel, și el a dorit să se întoarcă în țara făgăduinței. Totuși el a presupus, nu fără motiv, că unchiul său va folosi forța să-l restrângă de la plecare, sau că va lua de la el vite, etc, care erau în mod potrivit ale lui conform contractului, și prin urmare el a ales o ocazie pentru a pleca când Laban a fost absent.

Laban a fost evident un șeih influent, având mulți servitori, și Iacov a devenit cu adevărat la fel la acel timp, precum ne arată relaterea că el era în stare, puțin timp după aceea, să dea ca dar fratelui său Esau, 220 de capre, 220 de oi, 30 cămile, 50 capi de vită și 20 de asini. Dar când Laban l-a urmărit cu o deplină intenție de a-l întoarce, cu familia și slujitorii și turmele și cirezile sale, Dumnezeu a intervenit, avertizându-l pe Laban în vis: „Ia seama ca să nu vorbești lui Iacov de la bine la rău” - notă marginală. Ca consecință a acestui vis, și a declarației ulterioare cinstite a lui Iacov în ceea ce privește partea sa a cazului, arătând clar că el nu l-a nedreptățit pe Laban, ci că Laban deseori l-a tratat crud, el a fost lăsat să plece în drumul său de pace.

Dacă ar fi să tragem o lecție din aceste întâmplări pentru noi, ca moștenitori ale promisiunilor lui Dumnezeu, Israelii spirituali, aceasta ar fi că în timp ce inimile noastre sunt pline de bucuria în promisiunile lui Dumnezeu nu trebuie să ne așteptăm ca acestea să vină la noi cu totul fără efortul nostru de a le obține. Dacă Dumnezeu ne-a promis binecuvântările spirituale,

trebuie să depunem efort ca să le obținem, la fel precum și Iacov a depus efort pentru a obține binecuvântările pământești promise lui. Dacă adversitatea pare a ne vizita, și dacă întâlnim dezamăgiri și uneltiri mai mult sau mai puțin necinstite care tind să ne îndepărteze binecuvântările spirituale, la fel cum și Iacov s-a întâlnit cu dezamăgiri care păreau pentru un timp că interfereau cu binecuvântările sale temporale, noi, ca și el, trebuie să așteptăm pe Domnul cu răbdare, și să ne încredem, să sperăm și să lucrăm la aceasta, știind că Domnul va produce rezultatele promise la sfârșit, știind că El este de partea noastră, și că El este mai mare decât toți cei care sunt împotriva noastră.

În lecțiile precedente am observat dispoziția împăciuitoare a lui Avraam, la fel ca și a lui Isaac, și acum putem vedea că Iacov mai curând decât să se certe cu fratele său, nu numai că a părăsit casa și a abandonat pământul său în casa tatălui Său, și proprietatea familială aparținând dreptului de întâi născut pe care l-a cumpărat, ci în mod similar procedând cu unchiul său el a refuzat să se certe, el s-a supus pe sine; el s-a încrezut Domnului că El va aduce rezultatele mai curând decât în puterea sa în conflict, atât mental cât și fizic. Domnul pare că vrea ca Israelii spirituali să învețe această lecție: „Căutați pacea și urmăriți-o”, „Așteaptă cu răbdare pe Domnul, și El va face să se întâmple”. Nu este aranjamentul lui Dumnezeu ca Israelii spirituali să se lupte cu arme trupești; ci mai degrabă ei ar trebui să se supună puterilor care sunt, învățând lecțiile care vor acompania astfel de supunere, și vor dezvolta în ei credința, încrederea, speranța în Dumnezeu, necesare pentru menținerea relației lor cu El, și pentru creșterea lor în har.

Pe măsură ce Iacov și caravana sa se apropia de Palestina, încrederea sa în Dumnezeu și în promisiunea Domnului de a-l binecuvânta, nu l-au oprit să urmeze un curs înțelept, generos, rezonabil pentru împăcarea cu fratele său. El n-a ținut la drepturile sale, și n-a zis: „Eu am cumpărat moștenirea, și am fost obligat să fug din ea, și acum am o situație diferită, și voi căuta prima ocazie să iau de la Esau vitele și averea pe care le-a primit de la tatăl meu dar care sunt ale mele, și nu trebuie să fie nici o discuție în această privință, el să privească la partea lui de contract, pentru că dreptatea este de partea mea și eu pot exercita forță atât cât va fi necesar pentru a o obține”. Chiar din contra, Iacov și-a zis: „Nu-mi pasă deloc de moștenirea pământească, Eu am abandonat-o pe aceasta toată, când am plecat de acasă, și nu intenționez să am nici un fel de pretenție la aceasta, nici acum și nicicând. Eu doar ma luat ceea ce Esau n-a apreciat, și acum, dacă el își poate da seama că eu nu vin după proprietate, aceasta îi va potoli mânia, răutatea, gelozia. Din contra, voi fi generos cu el; îi voi trimite un dar valoros, astfel arătându-i că în ceea ce privește luarea de la el a bunurilor pământești de la el, eu însuși sunt dispus să-i dau mai mult. Mai mult ca atât, îi voi trimite un astfel de mesaj prin servitorii mei care îi va arăta că îl tratez ca superior mie - Domnul meu, și că eu mă gradez pe mine însumi inferior lui. El trebuie să vadă că eu niciodată n-am dorit să-i iau onorurile dreptului său de întâi născut și nici foloasele pământești ale acestuia, chiar dacă toate acestea au fost cumpărate, Eu mă dezic de bunăvoie de toate aceste bunuri și onoruri pământești, ca să pot avea favoarea Domnului, așa cum este reprezentată în legământul original făcut cu bunicul Avraam”. El și-a îndeplinit planul său cu succes, și Esau a devenit prietenul său. Lecția pentru Israelii spirituali în această direcție este - nu trebuie să fim prea stricți în ceea ce privește deplina dreptate și chiar până la ultimul bănuț în lucrurile materiale. Mai bine am putea folosi mamonul pământesc în mod generos pentru a face și a păstra pacea, și pentru a înainta interesele noastre spirituale. Gătința noastră de a face astfel va măsura sau va egala aprecierea noastră față de interesele spirituale, în comparație cu care binecuvântările pământești, „Mamonul” trebuie să fie estimate ca pierdere și gunoi.

O RUGĂCIUNE MODEL

În această lecție ne este relatată rugăciunea lui Iacov la timpul când se aștepta la întâlnirea cu Esau, și ea poate fi considerată ca un exemplu dintre cele mai bune ale unei rugăciuni care poate fi găsită în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea este atât de plină de încredere și siguranță în Dumnezeu. Ea amintește promisiunea originală dată lui Avraam, reînnoirea acesteia față de Isaac, și repetarea a doua a acesteia față de Iacov la Betel, și promisiunea Domnului dată lui acolo, că El îl va aduce înapoi din nou la țara sa natală. Aceasta arată umilința minții lui Iacov, care a strigat: „Nu sunt vrednic nici de cele mai mici din toate îndurărilor și de tot adevărul pe care L-ai arătat servului Tău; căci doar eu însumi (numai el) am trecut peste acest Iordan, (când a fugit de acasă), și acum am devenit două grupuri (mari companii)”. El îi spune Domnului despre frica sa de Esau, totuși arătând că frica sa este compensată de încrederea sa în Cel Atotputernic. Anume la acest timp, și fără îndoială ca răspuns la rugăciunea sa, îngerul Domnului a apărut înaintea lui Iacov, și atât de plin de credință în puterea lui Dumnezeu și în promisiunea lui Dumnezeu a fost Iacov încât l-a apucat fizic pe înger, declarând că nu-l va lăsa până nu va primi binecuvântarea.

Aici, avem lecția potrivită a efortului lui Iacov manifestat îngerului. Îngerul a apărut ca om, precum a fost cazul frecvent în timpurile străvechi; Iacov cu toate acestea, l-a recunoscut, și apucându-l, i-a cerut că acesta ca reprezentant a lui Dumnezeu, trimis să-l întâlnească, ar trebui să-i dea binecuvântarea. Nu putem presupune nici pentru un moment faptul că îngerul nu era destul de puternic ca să se elibereze singur din brațele lui Iacov, și totuși lupta și ciocnirea între ei a ținut până în zori, îngerul în zadar îl ruga: „Lasă-mă să plec” și Iacov la fel de persistent ținându-l a declarat: „Nu te voi lăsa să pleci decât dacă mă vei binecuvânta”. Din altă parte, ar trebui să presupunem că Domnul era destul de doritor să-l binecuvânteze pe Iacov, și că a trimis acest înger chiar cu acest scop, și că împrejurările erau intenționate ca să fie o ocazie pentru a-i crește dorința lui Iacov în această direcție; ca să-și demonstreze sie însăși cât de mult își dorea favoarea Domnului, binecuvântarea Domnului. Și când rezultatul dorit a fost obținut - când Iacov a demonstrat intensitatea dorinței sale pentru armonie cu Dumnezeu și pentru o astfel de binecuvântare pe care doar Dumnezeu o poate da - atunci binecuvântarea veni - victoria lui Iacov. Faptul nu este că Iacov a reușit să ia de la Dumnezeu, prin îngerul Său, ceva ce Domnul n-a vrut să-i dea; ci este acela că el a reușit să obțină binecuvântarea râvnită manifestând zelul, energia, răbdarea, și credința care a fost plăcută să fie văzută de Dumnezeu și răsplătită.

Lecția Israelitului spiritual în aceste împrejurări este în armonie cu cuvintele Domnului: „Omul trebuie să se roage neâncetat și să nu se lase”. Dumnezeu vrea ca noi să fim persistenti, și persistența noastră măsoară și indică adâncimea dorinței noastre. Dacă binecuvântarea ca răspuns la rugăciunile noastre nu vine în momentul cererii trebuie să continuăm „stăruitori în rugăciune” - așteptând cu răbdare timpul convenit al lui Dumnezeu, încrezându-ne credincioși în El că El dorește să ne deie binecuvântările pe care ni Le-a promis, chiar dacă pentru un timp ar putea să ni Le rețină cu scopul ca să devenim mai zeloși în căutarea lor.

Deși Iacov a fost un om pământesc, nu o „Nouă creatură în Christos Isus”, totuși rugăciunea sa este una exemplară, în aceea că n-a specificat nici chiar lucrurile pământești care i-au fost promise. Tot ce a cerut a fost binecuvântarea, în orice mod l-ar plăcea Domnului să i-o deie. Vai!, cât de mulți Israeliti spirituali par a avea mai puțină apreciere a prosperității în astfel de chestiuni decât a avut Iacov! Mulți cer și nu primesc deoarece cer greșit, cer lucrurile care să fie consumate pe dorințele lor pământești - bogăție sau faimă sau bunătăți temporale. (Iacov 4:3). Cât de mulți uită faptul că Domnul a promis deja că va avea grijă de necesitățile temporale ale copiilor Săi concepuți de spirit, că le va face mai bine decât ei ar putea ști cum să ceară sau să

gândească. Cât de puțini par a-și aminti că ca Noi Creaturi condițiile și dorințele noastre trebuie să fie în mod special pentru lucrurile care țin de noua creatură, și că acest fel de binecuvântări Domnul ne îndeamnă să cerem și să ne luptăm pentru a le obține, asigurându-ne că precum părinții pământești au plăcerea să dea daruri bune copiilor săi, la fel și Tatăl nostru ceresc are plăcerea *să dea spirit sfânt* celor ce I-l cer (Luca 11:13). Dacă poporul consacrat al Domnului cu toții ar putea fi aduși la punctul în care scopul principal al vieții, povara tuturor rugăciunilor lor, să fie ca ei să aibă o măsură tot mai mare din spiritul Domnului, spiritul sfințeniei, spiritul adevărului, spiritul lui Christos, spiritul minții sănătoase, ce binecuvântare ar fi aceasta! Dacă, atunci, ei s-ar lupta cu Domnul să se țină de EL până în revărsatul zorilor, aceasta cu siguranță ar aduce binecuvântarea dorită. Domnul S-a descoperit pe Sine poporului Său chiar cu scopul de a le da *această* binecuvântare, cu toate acestea, El o păstrează până ei învață a o aprecia și a o dori în mod sincer.

Iacov a primit binecuvântarea și cu ea și schimbarea numelui său. El a fost chemat prin urmare Israel, ceea ce înseamnă: „Puternic cu Dumnezeu”. Acest nume nou prin urmare va fi în continuu o sursă de încurajare pentru el, un stimulent pentru zel proaspăt și încredere în Acela a cărui binecuvântare a obținut-o. Toată posteritatea lui Iacov a adoptat acest nume. Ei erau cunoscuți cu toții ca copiii lui Israel, sau Israeliți, deoarece Dumnezeu a adevărit numele ca aparținând întregii națiuni. În același mod, în antitip, Îl avem pe Christos Isus Domnul nostru, Israelitul adevărat, antitipic, Cel care, prin credință și ascultare de Tatăl, a triumfat, a biruit lumea și carnea și Adversarul. și a primit binecuvântarea divină ca rezultat a luptei sale. El a fost înălțat nespus și este declarat acum a fi prințul sau domnitorul împăraților pământului. El S-a așezat împreună cu Tatăl pe tronul Său - Apoc. 1:5.

Analogia nu se termină aici, căci Iacov a avut doisprezece fii, la fel și Domnul nostru Isus a avut doisprezece apostoli; și aceștia, și toți cei care vin în Christos prin slujirea Evangheliei de către aceștia, sunt acceptați ca Israel adevărat, Israel spiritual. Același nume aparține tuturor celor care aparțin Capului. Precum în Israelul natural erau unii care erau „Israeliți cu adevărat”, și alții care nu erau Israeliți adevărați, ci din sinagoga lui Satan, la fel și în Israelul spiritual sunt Israeliți nominali și adevărați; și doar cei din urmă vor obține în cele din urmă binecuvântarea și comoștenirea cu Isus Christos Domnul lor. Și numele „Victor” sau „Puternic cu Dumnezeu”, va fi un nume care va fi aplicabil oricărui din credincioșii Domnului în același fel în care acesta s-a aplicat și la Isus însuși. Fiecare va trebui să manifeste loialitatea sa față de Domnul, credința sa, încrederea sa, și doar cei care iubesc pe Domnul și promisiunea Sa pe care a făcut-o că ei se vor ține de promisiunea Sa și nu-L vor lăsa fără a o obține - doar aceștia vor primi marea binecuvântare, doar aceștia vor fi în stare să biruie lumea, carnea și Adversarul. „Aceasta este ceea ce a câștigat victorie asupra lumii, chiar credința voastră” - în Dumnezeu și în promisiunile Sale.

RECUNOSCÂND FAVORURILE DIVINE

Iacov a avut o metodă de a marca manifestările speciale ale providenței divine - precum atunci când a numit locul în care s-a luptat cu îngerul cu numele de Peniel; ca o aducere aminte că acolo el a fost priverligiat să vadă, în mod reprezentativ, fața Domnului, să primească binecuvântarea Domnului, lumina chipului Său. În mod similar, este profitabil pentru Israeliții spirituali ca ei să facă o însemnare într-un mod special a tuturor îndurărilor Domnului și a providențelor Sale față de noi. Mulți se simt săraci în ceea ce privește favoarea și binecuvântarea Domnului, numai datorită faptului că ei n-au fost în stare să lase ca acestea să lase o urmă potrivită asupra inimilor lor la timpul când acestea au fost primite. Favorurile divine în scurt timp

se scurg din vasele noastre pământești sparte dacă nu facem însemnări speciale la moment, ori pe tăblița memoriei, ori în orice alt mod pentru a putea reîmprospăta memoria. Fără îndoială că am avea mai multe Beteluri și Penieluri dacă am urma cursul de a face un fel de monumene, și acolo să intrăm în ceva legământ special sau vot cu Domnul ca răspuns la îndurările Sale. În armonie cu acest gând, că Creștinii au în general foarte multe binecuvântări și favoruri, mai multe decât ei recunosc în mod deplin, Biserica din Allegheny timp de câțiva ani petrec „Adunări libere” în fiecare a patra Miercuri seara, pentru rugăciune, laudă și mărturii de experiențe. Și experiențele la care se apelează nu sunt de felul celor întâmplare de „ani de zile în urmă”, oricât de bune ar fi acestea, ci experiențele proaspete ale vieții din timpul *săptămânii*. Și pe măsură ce fiecare *caută* evidențe proaspete ale iubirii divine și a supravegherii zilnice, fiecare află că are cu mult mai multe motive de a se bucura și a da mulțumire și de încurajare decât acelea de care ar fi în cunoștință fără de o astfel de veghere și însemnare. Să ne ridicăm în fiecare zi, în fiecare săptămână cât și în fiecare an Ebenezerurile noastre lui Dumnezeu, dacă credința și bucuria și iubirea noastră crește.

Precum Saul din Tars, primind binecuvântarea Domnului, a primit și un țepuș în carne, care-l necăjea în continuu de-a lungul restului experiențelor sale, dar pe care a învățat în cele din urmă a aprecia ca canal al binecuvântării divine, ca amintire a favorii divine, la fel a fost și cu Iacov. În timpul când se lupta cu îngerul și primea binecuvântarea, a primit o rană, o amintire a binecuvântării care îl durea, care a rămas cu el probabil până la sfârșitul vieții, cauzându-i șchiopătare. Relatarea spune că îngerul l-a atins la încheietura coapsei în vână, atingându-i probabil nervul sciatic, cauzându-i tendonul să se strângă și o mică deplasare a încheieturii. Lecția a fost să rămână ca o amintire nu numai pentru Iacov, făcându-l să-și aducă aminte de dependența sa de Domnul, și că el datora totul ce poseda binecuvântării divine, dar aceasta a servit după aceea pentru urmașii săi ca o continuă aducere aminte a aceluiași lucru, căci relatarea spune că de atunci înainte Israeliții nu mănâncă vâna de la încheietură de la orice animal. „Țepușul în carne” a lui Iacov, fără îndoială a servit să-l țină umil, la fel cum și cel al lui Pavel a servit ca să-i aducă aminte că ce ceea ce el a devenit a devenit prin harul lui Dumnezeu, și nu datorită înțelepciunii sale. În același fel, Domnul permite anumite slabiciuni ale cărnii să afecteze copiii Săi spirituali în timpul prezent, în mod *favorabil*. Fără îndoială unele din încercările și greutatețile noastre, atât fizice cât și de altă natură, se numără printre cele mai mari binecuvântări ale noastre, lucrând pentru noi o mai bună parte în viitor, producând în noi credință, răbdare, o adevărată încredere în Domnul.